

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. R.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2022, č. j. MD-26258/2022-160/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 9. 2022, č. j. MD-26258/2022-160/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto jeho odvolání

a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, Odboru dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 20. 1. 2022, č. j. MHMP 78980/2022/Deu (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal správní orgán prvního stupně žalobce vinným tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“) nezajistil, aby dne 5. 5. 2021 v 19:53 hodin v tunelu Cholupice (na rychlostní komunikaci Pražského okruhu pro směr k D1), byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič se dne 5. 5. 2021 v 19:53 hodin v tunelu Cholupice (na rychlostní komunikaci Pražského okruhu pro směr k D1), úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ (v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 80), neřídil tímto dopravním značením. S motorovým vozidlem tovární značky X, registrační značky X, jel rychlostí 96 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení), čímž překročil nejvýše zde dovolenou rychlost o 16 km/h [tj. že dosud nezjištěný řidič spáchal přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a to porušením ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona].
3. Výše popsaným jednáním se tedy žalobce dopustil přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích porušením ustanovení § 10 odst. 3 uvedeného zákona. Za to mu byla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích za použití ustanovení § 125c odst. 5 písm. f) téhož zákona uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu prvního stupně náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě nejprve namítal nezákonnost odložení přestupku řidiče vozidla a zahájení řízení s provozovatelem vozidla. V této souvislosti citoval z jím podaného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. V něm mimo jiné namítal, že správní orgán prvního stupně se v prvostupňovém rozhodnutí vůbec nezabýval naplněním zákonných podmínek pro projednání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích, což zakládá nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Dále žalobce uvedl, že mu bylo spáchání přestupku řidiče vozidla prokázáno, když se k jeho spáchání jako obviněný písemně přiznal. Správní orgán prvního stupně však neměl spáchání přestupku žalobcem za dostatečně prokazané, přičemž neuvedl, z jakého důvodu k tomuto závěru dospěl, resp. jaké další důkazy případně potřeboval. Přesně ovšem věděl, kdo, kdy, kde a jaký přestupek spáchal. Disponoval tak všemi potřebnými důkazy pro vydání rozhodnutí o vině.
5. Rovněž žalobce zmínil, že žalovaný z většiny ignoroval odvolací argumenty a nijak se s nimi nevypořádal, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Shodně se správním orgánem prvního stupně ignoroval i skutečnost, že se žalobce ke spáchání přestupku písemně přiznal. Na věc tak nedopadá rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34.

6. Za nelogickou a účelovou pak žalobce označil argumentaci žalovaného týkající se znemožnění získání důkazů, pro které by bylo možné shledat jej vinným z přestupku řidiče vozidla. K tomu podotkl, že není zřejmé, jaké důkazy znemožnilo jeho nedostavení se k ústnímu jednání získat. Správní orgán prvního stupně v rámci ústního jednání žádné nové důkazy neopatřil ani neprovedl. Není tedy jasné, z jakého důvodu bylo ústní jednání vůbec nařízeno a on sám předvolán, když jeho osobní účast nebyla k ničemu nutná.
7. Následně žalobce uvedl, že skutkový stav zjistil správní orgán prvního stupně na základě písemných podkladů obsažených ve spisu. Nebyl tedy vůbec oprávněn ústní jednání nařídit. K tomu dodal, že písemně učiněné přiznání nebylo třeba činit opakovaně a nedostavení se k ústnímu jednání, jež nemělo být vůbec nařízeno, přirozeně nepředstavuje důvod pro odložení věci. Jeho písemné vyjádření tak představovalo důkaz, že vozidlo řídil právě on, a správní orgány byly povinny toto vyjádření jako důkaz hodnotit. To však neučinily. V této souvislosti odkázal na zásadu písemnosti správního řízení.
8. Žalobce označil za nelogické také odůvodnění odložení věci přestupku řidiče vozidla tím, že jeho nedostavení se k ústnímu jednání znemožnilo identifikaci řidiče. Porovnávat jeho podobu s podobou řidiče na fotografii totiž není možné. I kdyby to možné bylo, postačovala by k tomu jeho fotografie, kterou mají správní orgány k dispozici, a nebylo by třeba, aby se dostavil k ústnímu jednání.
9. Na projednávanou věc dle názoru žalobce nedopadá ani nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115. Jednalo se v nich totiž o případy, kdy ani přes přiznání obviněného nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností. V projednávané věci se o takovou situaci nejedná, neboť důkazy tvoří ucelený řetězec a o stavu věci důvodné pochybnosti nejsou. K tomu dodal, že žalovaný žádnou důvodnou pochybnost o totožnosti řidiče nespecifikoval, přičemž je zcela logické, že provozovatel a vlastník vozidla své vlastní vozidlo řídí. Postup správního orgánu prvního stupně tak byl čistě účelový, protože je pro něj výběr pokut od provozovatelů vozidel pohodlnější. V tomto ohledu žalobce zmínil objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s tím, že správní orgán nemusí prokazovat zavinění a zabývat se okolnostmi vylučujícími protiprávnost. Odkázal také na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 8. 2014, č. j. 30 A 43/2014-40.
10. Žalobce tak shrnul, že správní orgán prvního stupně postupoval nezákonně a čistě účelově, když řízení s řidičem vozidla zastavil, přestože mu byla vina prokázána. Nezákonné proto bylo i následné zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Žalovaný pak postupoval nezákonně, když tento postup správního orgánu prvního stupně potvrdil.
11. Za další žalobce v podané žalobě namítal, že ve spisu není založen žádný podklad prokazující uveřejnění informace o zřízení stálých automatických technických systémů v době spáchání přestupku ze strany městské policie, jak předpokládá ustanovení § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o obecní policii**“). Městská policie tak nebyla vůbec oprávněna rychlost měřit.
12. Rovněž žalobce uvedl, že z vyjádření žalovaného v rámci jeho jiného rozhodnutí (ze dne 8. 4. 2022, č. j. MD-11553/2022-160/3) vyplývá, že měření rychlosti provádí Technická

správa komunikací hl. m. Prahy, a.s. (dále jen „TSK“) a nikoliv Městská policie hlavního města Prahy. V případě automatizovaných zařízení totiž provádí měření ten, kdo jej nastaví a uvede do provozu, přičemž tímto subjektem je podle žalovaného právě TSK. Městská policie hlavního města Prahy se na měření nijak nepodílí, a to ani ve formě správy zařízení. Došlo proto k porušení ustanovení § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť žádný jiný subjekt než obecní policie a Policie České republiky se na měření rychlosti podílet nemůže. Zásah do výkonu veřejné správy soukromou společností je podle žalobce neakceptovatelný, k čemuž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27, a ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36.

13. Poslední žalobní bod se týkal provedení dokazování. V jeho rámci žalobce nejprve citoval ze svého odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a následně zmínil, že z výčtu uvedeného na stranách 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí není vůbec zřejmé, co je obsahem záznamu o lustraci motorového vozidla a jaký závěr z něj byl vyvozen. Není ani jasné, čím dalším jsou zjištění správního orgánu prvního stupně potvrzována, ačkoliv ten na něco dalšího v prvostupňovém rozhodnutí odkazoval. Prvostupňové rozhodnutí tak žalobce označil za nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Žalovaný podle něj taktéž nereagoval na jeho odvolací námitku, že správní orgán prvního stupně nijak neurčil, jaký význam mají jednotlivé důkazy a zda je lze v dané situaci použít. Chybí rovněž jakákoliv úvaha stran hodnocení důkazů.
14. Závěrem podané žaloby žalobce navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému povinnost uhradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

15. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 15. 12. 2022 nejprve podrobně popsal průběh předcházejícího správního řízení a shrnul námitky uplatněné v podané žalobě. Následně se k uplatněným námitkám vyjádřil.
16. Nejprve poukázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které lze prohlášení žalobce ze dne 8. 9. 2021 považovat pouze za dostatečný podklad pro vedení přestupkového řízení vůči němu. Toto prohlášení se považuje za podání vysvětlení, které není možné použít jako důkazní prostředek. Žalobce se podle něj mylí, pokud tvrdí, že správní orgán prvního stupně nařídil ústní jednání v rozporu s ustanovením § 80 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). V době zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání totiž nedisponoval žádným důkazním prostředkem, který mohl v přestupkovém řízení provést. Ve světle uvedené judikatury a nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, nemohlo na věci nic změnit ani písemné doznání učiněné v rámci omluvy z ústního jednání. Neexistovaly totiž žádné další důkazy, na jejichž základě by bylo možné dojít k závěru o dostatečném zjištění skutkového stavu.
17. Dále žalovaný konstatoval, že dané porušení pravidel silničního provozu správnímu orgánu prvního stupně oznámilo Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy. Námitka o porušení ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii je tak zcela irrelevantní. Ze stejného důvodu označil žalovaný za irrelevantní i námitku, že není jisté, zda měření provedla městská policie či TSK. Měření totiž v daném případě prováděla Policie České republiky.

18. Rovněž žalovaný podotkl, že z prvostupňového rozhodnutí lze zřetelně seznat, z jakých důkazních prostředků správní orgán prvního stupně vycházel a jaké závěry z nich učinil. S danou námitkou žalobce se náležitě vypořádal na straně 5 napadeného rozhodnutí. Závěrem svého vyjádření navrhl zdejšímu soudu, aby s ohledem na uvedené skutečnosti podanou žalobu zamítl a rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

IV. Replika žalobce

19. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou ze dne 17. 1. 2023. Předně v této replice v souvislosti s přestupkem řidiče podotkl, že žalovaný opět nebyl schopen uvést, jaké konkrétní důkazy ve věci ještě chyběly, potažmo v čem spočívaly důvodné pochybnosti.
20. Následně konstatoval, že pokud měření prováděla Policie České republiky, nedošlo k němu prostřednictvím statického radaru, ale rychlost měřila přímo silniční hlídka. V takovém případě se ovšem nejednalo o měření automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. S ohledem na ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích tedy provozovatel vozidla za přestupek odpovídat nemůže.
21. Ani případné nastavení měřicího zařízení do automatizovaného režimu nemůže podle žalobce znamenat, že došlo k měření prostřednictvím automatizovaného prostředku používaného bez obsluhy. K tomu obsáhle citoval z metodického stanoviska vydaného žalovaným pod č. j. 25/2017-160-OST. Nebylo tedy prokázáno, že jednalo o měření rychlosti prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy.

V. Obsah správního spisu

22. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.
23. Dne 11. 5. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně postoupeno oznámení o přestupku učiněné Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy. Oznámení bylo doplněno fotodokumentací z měřicího zařízení (rychloměru UnicamVELOCITY, v. č. CAM01001006). Správní orgán prvního stupně dospěl na základě oznámení o přestupku a provedeného šetření ke zjištění, že dne 5. 5. 2021 v 19:53 hodin v tunelu Cholupice (na rychlostní komunikaci Pražského okruhu pro směr k D1) nebyly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodrženy povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o provozu na pozemních komunikacích. Dosud nezjištěný řidič totiž v rozporu s ustanovením § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích řídil motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, rychlostí jízdy 96 km/h (po odečtení odpovídající možné odchylky měřicího zařízení) v místě, kde je dopravní značkou „B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“ dovolena nejvyšší rychlost 80 km/h. Toto jednání bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
24. Na základě toho správní orgán prvního stupně nejprve vyzval žalobce jako provozovatele vozidla k uhrazení určené částky a posléze jej podle ustanovení § 137 odst. 1 správního řádu vyzval k podání nezbytného vysvětlení. Žalobce na zaslanou výzvu

- reagoval přípisem ze dne 6. 9. 2021, v němž uvedl, že vozidlo řídil dne 5. 5. 2021 v 19:53 hodin on sám.
25. Správní orgán prvního stupně tedy vyrozuměl žalobce o zahájení řízení o výše popsaném přestupku řidiče vozidla a předvolal jej na 19. 10. 2021 k ústnímu jednání. Dne 7. 10. 2021 byl správnímu orgánu prvního stupně doručen přípis, v němž žalobce uvedl, že se omlouvá z účasti na jednání z důvodu plánované cesty do zahraničí a že vozidlo registrační značky X řídil dne 5. 5. 2021 v 19:53 hodin on sám. Dne 19. 10. 2021 se v nepřítomnosti obviněného (žalobce) konalo ústní jednání. Posléze správní orgán prvního stupně usnesením o zastavení řízení ze dne 1. 11. 2021, č. j. MHMP 1673942/2021/Deu (dále jen „**usnesení o zastavení řízení**“), zastavil řízení o přestupku řidiče vozidla, neboť spáchání skutku, o němž bylo řízení vedeno, nebylo obviněnému prokázáno.
26. Následně správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích a předvolal jej k ústnímu jednání. Řízení bylo zahájeno pro podezření z porušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť žalobce jako provozovatel motorového vozidla tovární značky X, registrační značky X, nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních. K tomuto porušení povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích došlo jednáním popsaným výše pod bodem 24. Dne 7. 12. 2021 se konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce a dne 21. 1. 2022 vydal správní orgán prvního stupně prvostupňové rozhodnutí.
27. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 15. 2. 2022. V jeho doplnění mimo jiné uvedl, že správní orgán prvního stupně neprokázal naplnění formálního ani materiálního znaku přestupku, a proto nebyla splněna podmínka zakotvená v ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Dále žalobce namítl, že správní orgán prvního stupně se vůbec nezabýval naplněním zákonných podmínek pro projednání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Poukazoval také na to, že v daném případě mu bylo spáchání přestupku řidiče vozidla prokázáno, když se jako obviněný z přestupku k jeho spáchání písemně přiznal. Rovněž podotkl, že správní orgán prvního stupně vůbec neuvedl, kdy prováděl dokazování a které důkazy a jak byly provedeny. Taktéž žalobce rozporoval výši uložené pokuty. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jímž jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
28. Nad rámec výše uvedeného obsahoval správní spis na č. 1. 4 a 5 i kopii ověřovacího listu č. 8012-OL-70310-20 (dále jen „**Ověřovací list**“) týkající se rychloměru výrobce CAMEA, typ UnicamVELOCITY3 (v. č. CAM01001006), umístěného v tunelu Cholupice. Z tohoto Ověřovacího listu se podává, že vlastníkem rychloměru je Ředitelství silnic a dálnic (ŘSD) a rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při dodržování maximální povolené rychlosti. Doba platnosti ověření byla stanovena do 15. 7. 2021.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť žalobce výslovně s takovým postupem souhlasil a žalovaný k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřil s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
30. Podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 31. 12. 2023) *se provozovatel vozidla dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
31. Ustanovení § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích (ve znění účinném do 31. 12. 2023) stanoví, že *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
32. Podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. c) zákona odpovědnosti za přestupky *správní orgán usnesením zastaví řízení, jestliže spáchání skutku, o němž se vede řízení, nebylo obviněnému prokázáno.*
33. Podle ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu *nelze záznam o podání vysvětlení použít jako důkazní prostředek.*
34. Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu *se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
35. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii *jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
36. Podle ustanovení § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích platí, že *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
37. Žalobce v podané žalobě předně namítal nezákonnost zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. V tomto ohledu považuje zdejší soud za vhodné předeslat, že

přestupek provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je nutné chápat jako delikt subsidiární k deliktu řidiče vozidla. Provozovatel vozidla je tedy odpovědným za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, který předmětný přestupek spáchal (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Jak totiž vyplývá z výše citovaného ustanovení § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích, může správní orgán projednat přestupek provozovatele vozidla pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

38. Svou námitku týkající nezákonnosti zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla odůvodnil žalobce toliko tím, že správní orgány pominuly skutečnost, že se v postavení obviněného z přestupku řidiče vozidla k řízení vozidla písemně doznal. Z odůvodnění uvedené námitky je zřejmé, že žalobce má s ohledem na své doznání za to, že správní orgán prvního stupně neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku řidiče vozidla, respektive že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o přestupku řidiče vozidla a tedy ani podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla ve smyslu ustanovení § 125f odst. 5 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích [přestože v podané žalobě uváděl zjevně nesprávně ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích].
39. Zdejší soud se tak zabýval především tím, zda správní orgán prvního stupně skutečně učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku řidiče vozidla, potažmo zda měl dostatek podkladů, na jejichž základě by bylo spáchání předmětného skutku žalobci jako řidiči vozidla prokázáno, či nikoliv. V této souvislosti je vhodné nejprve zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, na který odkazoval i žalovaný a žalobce jej označil za nepřiléhavý. V něm Nejvyšší správní soud mimo jiné uvedl: „Vzhledem ke skutkovým okolnostem projednávané věci je třeba doznání stěžovatele ke spáchání přestupku v rámci podání vysvětlení považovat za zcela dostatečný podklad pro zahájení přestupkového řízení vůči stěžovateli jako řidiči vozidla. Správní orgán I. stupně neměl důvod o věrohodnosti sdělení stěžovatele jakkoliv pochybovat, neboť se jeví jako pravděpodobné, že vozidlo v posuzované době užíval jeho provozovatel. Jiná by ovšem byla situace, v níž by provozovatel vozidla označil jako řidiče v době spáchání přestupku jinou osobu. Pak by bylo namíste ještě před zahájením řízení o přestupku tuto osobu kontaktovat a vyzvat ji k podání vysvětlení, a pokud by tato osoba nebyla kontaktní, případně by podání vysvětlení odmítla, správní orgán by řízení proti takové osobě odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla. Stěžovateli je však nutno přisvědčit v tom, že k dostatečnému zjištění pachatele přestupku nepostačuje vycházet pouze z podání vysvětlení stěžovatele učiněným před zahájením přestupkového řízení. Ustanovení [§ 137](#) odst. 4 správního řádu totiž uvádí, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Tento závěr přitom vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, včetně rozsudku, na který odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti (viz rozsudek ze dne 10. 2. 2016, č. j. [1 As 204/2015 - 33](#), nebo dále např. rozsudky č. j. [1 As 96/2008 - 115](#) či ze dne 9. 9. 2010, č. j. [1 As 34/2010 - 73](#), č. [2208/2011 Sb. NSS](#)).

Správní orgány tak nemohly založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku pouze na výše uvedeném sdělení stěžovatele.“ Z tohoto citovaného rozsudku tedy vyplývá, že správní orgán prvního stupně nemohl založit svá zjištění ohledně pachatele přestupku řidiče vozidla pouze na sdělení žalobce ze dne 6. 9. 2021 (učiněného ještě před zahájením řízení o přestupku řidiče vozidla). Obsah této písemnosti podané na základě výzvy správního orgánu prvního stupně je třeba považovat za podání vysvětlení ve smyslu ustanovení § 137 správního řádu. Takové podání vysvětlení však nelze podle ustanovení § 137 odst. 4 správního řádu použít jako důkazní prostředek (srov. též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-28, ze dne 11. 2. 2021, č. j. 4 As 252/2020-19, nebo ze dne 11. 8. 2022, č. j. 8 As 150/2020-43).

40. Žalobce nicméně zaslal správnímu orgánu prvního stupně ještě jeden přípis, v němž se k řízení předmětného vozidla dne 5. 5. 2021 v 19:53 hodin dozal spolu s omluvou z nařízeného ústního jednání. Tento přípis byl správnímu orgánu prvního stupně doručen dne 7. 10. 2021, tedy ještě před konáním ústního jednání nařízeného ve věci přestupku řidiče vozidla. Předně je na tomto místě třeba odmítnout tvrzení žalobce, že by správní orgány skutečnosti v přípisu uvedené ignorovaly. Správní orgán prvního stupně se jeho obsahu věnoval na straně 2 usnesení o zastavení řízení a také na stranách 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se uvedenými skutečnostmi zabýval na straně 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Zdejší soud se přitom ztotožňuje s jeho závěrem, že na základě tohoto přípisu nemohlo být spáchání předmětného skutku žalobci jakožto řidiči vozidla dostatečně prokázáno.
41. V již výše zmíněném rozsudku ze dne 7. 8. 2019, č. j. 6 As 115/2019-28, Nejvyšší správní soud uvedl, že *„ačkoli zákon vychází z předpokladu, že je namístě primárně postihovat řidiče vozidla na základě subjektivní odpovědnosti, nyní projednávaný případ ukazuje, že v právní úpravě je mezera, která může vést (vzhledem k tomu, že zahájení přestupkového řízení s řidičem vozidla de lege lata nepřerušuje běh promlčecí doby pro přestupek provozovatele vozidla, v kombinaci s krátkou jednorocní dobou pro promlčení odpovědnosti za přestupek) k tomu, že za objektivně zjištěné porušení pravidel silničního provozu nakonec nebude potrestán nikdo (řidič ani provozovatel), což nelze považovat za žádoucí situaci (srov. odstavce 79 a 80 nálezu Ústavního soudu ze dne 16. května 2018 sp. zn. [Pl. ÚS 15/16](#), vyhlášeného pod č. [116/2018 Sb.](#)). Správní orgány si tak budou muset být v každém konkrétním případě vědomy toho, že účelem „přiznání“ provozovatele, že v době spáchání přestupku řídil své vozidlo (přesněji účelem podání vysvětlení, v němž provozovatel označí za řidiče sám sebe), může být pouze zahájení řízení o přestupku řidiče, v němž pak obviněný zůstane zcela pasivní (nebo naopak aktivní v nejrůznějších obstrukcích), čímž znemožní zjištění osoby pachatele přestupku v procesně použitelné podobě, a v konečném důsledku způsobí marné uplynutí lhůty pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla (obdobné snahy ze strany osob spolupracujících se zástupcem stěžovatele i s jeho zmocněncem ze správního řízení jsou již v judikatuře Nejvyššího správního soudu popsány – viz například rozsudky ze dne 22. října 2015 č. j. [8 As 110/2015 - 46](#) ze dne 29. března 2017 č. j. [6 As 24/2017 - 31](#) týkající se uvádění totožnosti nekontaktních řidičů). Pokud se provozovatel vozidla, fyzická osoba, sám označí za řidiče, tedy pachatele jinak objektivně zjištěného přestupku, vyvolává to samo o sobě podezření o účelovosti takového jednání, neboť uvedený postup jinak nedává valný smysl – v přestupkovém řízení totiž může být uložena pokuta vyšší, nadto podle typu přestupku může mít odsuzující rozhodnutí důsledek v podobě záznamu bodů do registru řidičů. V situacích, kdy provozovatel vozidla sám sebe označí za řidiče a v zahájeném řízení o přestupku řidiče zůstane zcela pasivní, tedy správní orgány*

budou muset pečlivě vážit, zda nejde o procesní obstrukci, zda má smysl pokračovat v řízení o přestupku řidiče, nebo je namístě je zastavit a zahájit řízení o přestupku provozovatele vozidla předtím, než uplyne promlčecí doba. Případná úvaha správního orgánu o neúčelnosti vedení řízení o přestupku řidiče se pak bude muset odrazit v odůvodnění rozhodnutí o přestupku provozovatele vozidla, aby bylo možné přezkoumat, zda byly učiněny všechny rozumné kroky ke zjištění řidiče vozidla.“

42. Jak se podává ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, vyvolává sama skutečnost, že žalobce jako provozovatel vozidla označil sám sebe za řidiče, podezření o účelovosti takového jednání (k tomu je na místě poznamenat, že za přestupek řidiče vozidla v projednávané věci skutečně hrozilo i zaznamenání bodů do registru řidičů). Nadto žalobce ve svém přípisu doručeném správnímu orgánu prvního stupně 7. 10. 2021 neuvedl v tomto ohledu kromě prosté informace, že vozidlo řídil on sám, prakticky nic konkrétního (a to ani ohledně jím v žalobě hypoteticky zmiňovaných okolností vylučujících protiprávnost). Taktéž se nezúčastnil nařízeného ústního jednání, přičemž jeho omluvu nelze považovat za náležitou. Omezil se totiž na prosté tvrzení o cestě do zahraničí a tento důvod nedoložil žádnými doklady (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013-23, a ze dne 10. 10. 2012, č. j. 1 As 116/2012-25). S ohledem na vše výše uvedené se zdejšímu soudu jeví žalobcovo doznání jako učiněné účelově s cílem způsobit marné uplynutí lhůty pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. Nevšimnout si nelze ani toho, že žalobce nepodal proti usnesení o zastavení řízení odvolání a svoji argumentaci uplatnil až v rámci řízení o přestupku provozovatele vozidla (v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí). Pokud by snad žalobce (ať již z jakéhokoliv důvodu) s usnesením o zastavení řízení nesouhlasil, měl jistě možnost brojit proti němu již v rámci řízení o přestupku řidiče vozidla.
43. Skutečně tedy nebylo možné považovat doznání samo o sobě za dostačující pro prokázání, že předmětný skutek spáchal jako řidič vozidla žalobce. Obsah doznání nepodporovaly ani ostatní shromážděné podklady, které dokládají pouze to, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti na pozemní komunikaci, jakož i místo a dobu jednání, avšak nepodává se z nich ničeho ohledně osoby pachatele. Za správný je proto třeba považovat závěr, že shromážděné podklady nebyly dostatečné, aby na jejich základě bylo žalobci jakožto řidiči vozidla spáchání předmětného skutku prokázáno.
44. Lze tak shrnout, že jelikož se žalobce nedostavil k nařízenému ústnímu jednání, nepodařilo se správnímu orgánu prvního stupně jej vyslechnout a tím podpořit zjištění plynoucí z podání vysvětlení. K prokázání spáchání předmětného skutku žalobci jako řidiči vozidla navíc nepostačoval ani přípis, v němž uvedl, že vozidlo řídil on sám, který byl správnímu orgánu prvního stupně doručen v průběhu řízení o přestupku řidiče vozidla, jak již bylo rozebráno výše. Žádné poznatky o osobě pachatele nevyplývaly ani z ostatních shromážděných podkladů (zejména oznámení o přestupku a fotodokumentace). S ohledem na tyto skutečnosti zdejší soud uzavírá, že správní orgány učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo, a postupovaly správně, když řízení o přestupku řidiče vozidla zastavily, protože obviněnému z tohoto přestupku (žalobci) nebylo spáchání předmětného skutku prokázáno. Podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla upravené v ustanovení § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích tak byly

splněny (přiměřeně srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2019, č. j. 1 As 406/2018-34, ze dne 10. 12. 2020, č. j. 1 As 120/2020-41, či ze dne 11. 8. 2022, č. j. 8 As 150/2020-43). Námitka žalobce týkající se nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla proto není důvodná.

45. Co se týče žalobcem namítané nedůvodnosti nařízení ústního jednání v rámci řízení o přestupku řidiče vozidla, musí zdejší soud uvést, že žalobce nemá pravdu, když tvrdí, že správní orgán prvního stupně měl dostatečně zjištěn skutkový stav věci na základě písemných podkladů, protože nebyl oprávněn ústní jednání nařídit. Ústní jednání správní orgán prvního stupně nařídil za účelem výsledku žalobce, tedy dalšího objasnění skutkového stavu věci. Žalobce opomíjí, že své podání, v němž se v rámci řízení o přestupku řidiče vozidla doznal k řízení předmětného vozidla, bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno až po nařízení ústního jednání a nadto ani dostatečně spáchání předmětného skutku neprokazovalo (viz výše). Správní orgán prvního stupně tedy postupoval správně, když ústní jednání za účelem dalšího objasnění skutkového stavu věci nařídil.
46. Zdejší soud se zabýval i žalobcem namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, která měla spočívat v tom, že žalovaný se nevypořádal s odvolacími argumenty týkajícími se splnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla. V této souvislosti zdejší soud nejprve konstatuje, že je skutečně povinností správního orgánu vypořádat se v odůvodnění rozhodnutí se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení (ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu). Pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami nevypořádá, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů se jedná zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Naopak, pokud se správní orgán podstatou námitky řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí se nejedná. Správní orgány zároveň nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38). Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí odvolacího správního orgánu není nepřezkoumatelné, pokud je odpověď na dílčí odvolací námitku alespoň implicitně obsažena ve vypořádání jiné námitky nebo pokud správní orgán postaví proti námitkám vlastní ucelenou argumentaci, vedle níž námitka neobstojí.
47. Ačkoliv by zřejmě v napadeném rozhodnutí mohlo být podrobněji vysvětleno, jak žalovaný uvážil o námitkách žalobce týkajících se nesplnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla, neposoudil zdejší soud napadené rozhodnutí jako nepřezkoumatelné. Žalovaný se přezkumem závěrů správního orgánu prvního stupně o splnění podmínek pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla zabýval zejména na stranách 3 a 4 napadeného rozhodnutí. Tam dostatečně vysvětlil,

proč nepovažoval shromážděné podklady za dostatečné pro prokázání spáchání skutku žalobci jako řidiči vozidla. Přitom neignoroval ani skutečnost, že žalobce se k řízení vozidla písemně přiznal i v postavení obviněného z přestupku řidiče vozidla. Lze tedy uzavřít, že žalovaný postavil proti námitkám žalobce uvedeným v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí vlastní argumentaci, vedle níž odvolací námitky neobstojí, což je v souladu se shora uvedenými závěry judikatury.

48. I ohledně žalobcem zmiňovaného nezveřejnění informace o zřízení stálého automatického systému ze strany městské policie (v rozporu s ustanovením § 24b odst. 2 zákona o obecní policii), musí zdejší soud přisvědčit žalovanému. Z oznámení o přestupku se totiž skutečně podává, že daný přestupek zjistila a správnímu orgánu prvního stupně oznámila Policie České republiky. Nebylo proto vůbec na místě zkoumat, zda městská policie porušila svou povinnost vyplývající z ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, když měření rychlosti v projednávané věci vůbec neprováděla a nepořizovala ani žádný záznam.
49. Ke skutečnosti, že rychlost měřila Policie České republiky, se žalobce vyjádřil v rámci své repliky. V ní toliko uvedl, že v takovém případě nedošlo k měření rychlosti prostřednictvím statického radaru, ale rychlost měřila přímo policejní hlídka. Tuto námitku však uplatnil až po lhůtě pro podání žaloby a nadto není jeho tvrzení ani pravdivé, neboť ve správním spisu se nachází podklady, které je vyvrací. Z Ověřovacího listu rychloměru se podává jeho typ a také umístění, které se shoduje s místem spáchání přestupku. Je tedy zřejmé, že se jednalo o stacionární rychloměr instalovaný na pevném stanovišti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2021, č. j. 9 As 60/2021-34). Přestože tedy žalobce reagoval na skutečnost, že měření rychlosti bylo provedeno Policií České republiky, nijak se nevěnoval její povinnosti uveřejnit informaci o zřízení stálého automatického systému. Zdejší soud se tedy otázkou uveřejnění informace o zřízení stálého automatického systému ze strany Policie České republiky dále nezabýval.
50. Na výše uvedené lze odkázat i v souvislosti s námitkou týkající se neurčitosti subjektu, který měření provedl. Žalobce v rámci této námítky argumentuje vyjádřením žalovaného v jeho jiném rozhodnutí (ze dne 8. 4. 2022, č. j. MD-11553/2022-160/3), které se však týká rychloměrů ve vlastnictví hlavního města Prahy. V projednávané věci přitom byla rychlost měřena prostřednictvím rychloměru ve vlastnictví Ředitelství silnic a dálnic (ŘSD), což se taktéž podává z Ověřovacího listu. Tuto skutečnost žalobce nijak konkrétně nerozporuje a neuvádí ani, z čeho by mělo vyplývat, že předmětný rychloměr je ve vlastnictví hlavního města Prahy a spravuje jej společnost TSK, případně využívá Městská policie hlavního města Prahy. Žalobní námitka se tak zcela míjí se skutkovými okolnostmi případu. K tomu zdejší soud ještě pro úplnost podotýká, že i z žalobcem odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27, a ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, vyplývá, že instalaci, nastavení a údržbu stacionárních měřicích zařízení může provádět i třetí osoba, která nemá na výsledcích měření hmotný zájem. To v projednávané věci zjištěno nebylo a ani žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné k takovému závěru dojít. Zdejší soud proto uzavírá, že na základě námítky žalobce nelze dovodit porušení ustanovení § 79a zákona o provozu na pozemních komunikacích.
51. Důvodnou zdejší soud neshledal ani námitku žalobce týkající se dokazování. Správní orgán prvního stupně na straně 3 prvostupňového rozhodnutí jednoznačně uvedl, jaké

důkazy provedl, jak je hodnotil a co z nich vyplývá pro účely vedeného řízení. Žalovaný pak jeho odůvodnění aproboval a své úvahy na straně 5 napadeného rozhodnutí dostatečně vysvětlil, čímž na námitku žalobce náležitě reagoval. Ačkoliv správní orgány neuvedly výslovně, co se podává ze záznamu lustrace vozidla v registru silničních vozidel, implicitně je možné z prvostupňového rozhodnutí dovodit, že z něj byla zjišťována identita provozovatele vozidla. Tu potřeboval správní orgán prvního stupně znát již pro účely zaslání výzvy k zaplacení určené částky, potažmo výzvy k podání vysvětlení. Ani v tomto ohledu tak zdejší soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Pro úplnost je na místě dodat, že na zákonnost rozhodnutí nemá žádný vliv ani chybějící písmeno „U“ ve slově [U]vedené, což je nutné považovat toliko za písařskou chybu, která nezpůsobuje nesrozumitelnost daného textu. Zjevné je pak i to, že správní orgán prvního stupně měl při užití pojmu „dále“ v žalobcem odkazované větě na mysli oznámení o přestupku, ze kterého se podávají skutečnosti relevantní pro postih žalobce. Prvostupňové rozhodnutí je tedy zcela srozumitelné a argumentace žalobce naproti tomu nepřipadná.

VII. Závěr a náklady řízení

52. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
53. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 19. dubna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce